



SZERAFINA  
és a Fekete Köpeny

*finer* ●  
*selection*

Robert Beatty





Robert Beatty



SZERAFINA  
*és a Fekete Köpeny*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2019

*Feleségemnek, Jennifernek,  
aki a kezdetektől segítségemre volt  
a történet alakításában,*

*és a lányainknak  
– Camille-nek, Genevieve-nek és Elizabethnek –,  
akik mindig is az első és legfontosabb  
közönségünk lesznek.*



Biltmore-birtok  
Asheville, Észak-Karolina  
1899



Szerafina kinyitotta a szemét, és körbepillantott a sötét műhelyben. Patkányok után kutatott, amik elég ostobák voltak, hogy a területére merészkedjenek, amíg békésen aludt. Tudta jól, hogy odakinn bujkálnak, éppen csak az éjszakai látóhatárán kívül, a hatalmas udvarház tágas alagsorának repedései és árnyai mélyén lopakodva, mohón lesve az alkalmat, hogy elcsenhesenek valamit a konyhából és a kamrából. Szerafina a nap nagy részét kedvenc rejtekhelyein szunyókálva töltötte, de itt érezte magát leginkább otthon, a rozsdás vízmelegítő mögötti matracon összegömbölyödve, a kis műhely oltalmában. Kalapácsok, csavarkulcsok és fogaskerekek lógtak a durván csiszolt gerendákról, és a motorolaj ismerős illata töltötte be a levegőt. Szerafina első gondolata az volt, amint körülkémlt, és a fülét hegyezve hallgatta az egyre sűrűsödő sötétség neszeit, hogy a mostani pompás éjszakának tűnik a vadászatra.

Papája, aki évekkorábban a Biltmore-birtok építkezésén dolgozott, és azóta is az alagsorban lakott, mégpedig engedély nélkül, most éppen az igazak álmát aludta az ágyon, amit titokban tákolt össze a szerszámos állvány mögött. Még izzott a parázs a régi fémhordó belsejében,

ahol néhány órája megfőzte csirkéből és kukoricakásából álló vacsorájukat. Evés közben a rögtönzött tűz mellé kuporodtak, hogy jólesően felmelegedjenek. Szerafina szokása szerint megette a csirkét, de a kását a tányérján hagyta.

– Edd meg a vacsorád! – morogta a papája.

– Megettem – válaszolta, és letette félig üres bádogtányérját.

– Az egészet – vágott vissza a papája, lánya felé tolva a tányért –, különben sosem leszel nagyobb egy kismalacnál.

Apja mindig egy kis vézna malackához hasonlította, valahányszor fel akarta hergelni; minden biztonnyal azt remélte, ha kellőképpen dühbe gurul, úgy felfalja azt az utálatos kását, hogy még csak észre sem veszi.

– Nem eszem meg a kását, papa – jelentette ki Szerafina halvány mosollyal. – Nem számít, hányszor teszed elém.

– De hát ez csak őrlött kukorica, semmi több, lányom! – győzködte az apja, megpiszkálva a tüzet egy bottal, hogy tetszése szerint elrendezze a parazsat. – Még az apám dédöreganyja is szereti, csak éppen te nem.

– Tudod jól, hogy nem bírok lenyelni semmi zöldet, sárgát vagy más efféle undorítótságot, papa, úgyhogy ne is ordibálj velem tovább!

– Ha ordibálnék veled, már rég tudnál róla – felelte a papája, bedugva a piszkafaként szolgáló botot a tűzbe.

Nemsokára meg is feledkeztek a kukoricakásáról, és másra terelődött a szó.

Az apjával elköltött vacsora gondolata mosolyt csalt Szerafina arcára. Elképzelni sem tudott volna élvezetesebbet a világon – talán egy kis szunyókálást leszámítva

az alagsor egyik kicsiny, napfényes ablakában – egy jó kis civódásnál a papájával.

Nagyon óvatosan, nehogy felébressze, lecsusszant a matracáról, áttipegett a műhely durva kőpadlóján, majd kilopakodott a kanyargós folyosóra. Kidörzsölte az álmot a szeméből, jól kinyújtóztatta a tagjait, közben pedig önkéntelenül is elfogta az izgatottság. Egy vadonatúj éjszaka kezdetének gyötrő izgalma bizsergette a testét. Érezte, ahogyan az izmai és az érzékei egyszerre felélednek, mintha éjjeli bagoly volna, ami szárnyát kitarva és karmát kifeszítve kísérteties portyázásra indul.

Csendesen lopakodott előre a sötétben, elosont a mosóhelyiségek, kamrák és konyhák mellett. Az alagsorban egész álló nap nyüzsögtek a szolgálók, de most már minden helyiség elhagyatott volt, és sötét, Szerafina pedig éppen ilyennek szerette. Pontosan tudta, hogy Vanderbilték és megannyi vendégük az első és második emeleten hortyog, idelenn azonban néma csend honolt. Imádott a végtelen folyosókon és az árnyékba borult kamrákban kóborolni. Már érintésről ismert minden kanyart és zugot, megszokott minden árnyat és csillanást. Éjszaka ez a *saját* birodalma volt, csakis az övé.

Halk nesz ütötte meg a fülét nem messze tőle. Nagyon gyorsan kezdetét vette az éj.

Megállt. Hallgatózott.

Két ajtóval távolabb apró lábak surranását hallotta a padlón.

Előrébb óvakodott a fal mentén.

Amikor a neszezés elhalt, Szerafina is megállt. Amikor újra felhangzott, lassan ismét tovább lopózott. Hétéves korára sikerült elsajátítania ezt a technikát: akkor mozdulj, amikor ők is, és állj meg, amikor mozdulatlanok.



Most már hallotta az állatkák lélegzetét, lábkörmeik kaparászását a kövön, még farkuk halk susogását is. Érezte ujjai ismerős remegését, lábizmai feszültségét.

Besurrant a raktárhelyiség félig nyitott ajtaján, és megpillantotta őket a sötétségben: két jókora, zsíros és barna bundájú patkány futott fel egymás után a padlóba épített csatornán keresztül. Nyilvánvalóan zöldfülű betolakodók voltak még, ostobán csótányokra vadásztak, amikor a folyosó végén akár pudingot is szürcsölhettek volna a friss süteményekről.

Egyetlen nesz sem hallatszott, még a levegő sem rezzen, miközben Szerafina lassan a patkányok felé lopakodott. Egyenesen rájuk szegezte a tekintetét. Minden zörejükre felfigyelt. Még az ocsmány bűzüket is érezte. A két patkány egész idő alatt folytatta csúf ügyködését, és sejtelmük sem volt a feléjük óvakodó Szerafináról.

Alig néhány lépésnyire megállt mögöttük, egy árnyék sötétjében, ugrásra készen. Ezt a pillanatot élvezte leginkább, éppen mielőtt elrugaszkodott volna. Teste enyhén hintázott előre és hátra, pontosan meghatározva a támadás szögét. Azután előreszökkent. Egyetlen vilámgyors mozdulat, és pusztá kézzel nyakon csípte a visító, vergődő patkányokat.

– Most elkaptalak titeket, mocskos nyüvek! – sziszegte.

A kisebb rágcsáló rémulten kapálózott, kétségbeesetten igyekezett kiszabadulni, míg a nagyobbik egyszerűen csak hátracsavarodott, és jó mélyen Szerafina kezébe harapott.

– Szó sem lehet róla! – vicsorgott Szerafina, erős satura zárva a patkány nyakát mutató- és hüvelykujja között.

A rágcsálók elkeseredetten kapálóztak, de Szerafina szilárdan tartotta, és nem engedte szabadon őket. Bizony

jó időbe telt, mire kisebb korában megtanulta a leckét, hogy ha egyszer az embernek sikerül nyakon csípnie egy patkányt, erősen meg kell ragadnia, bármi áron, még ha aprócska karmai fel is hasítják a bőrét, és pikkelyes farka úgy tekeredik a keze köré, akárcsak valamiféle ocsmány, szürke kígyó.

Végül, több másodpercnyi reménytelen küzdelem után a patkányok rájöttek, hogy nem menekülhetnek. Felhagytak a kapálózással, és gyanakvón méregették Szerafinát fekete gombszemükkel. Parányi, szimatoló orruk és iszonyatosan hosszú bajszuk remegett a rémülettől. Az egyik patkány, amelyik az imént megharapta, most lassan kétszeresen is a lány csuklója köré fonta hosszú, pikkelyes farkát, újabb előnyt keresve, hogy kiszabadítsa magát.

– Ne is próbálkozz! – figyelmeztette Szerafina. Keze még mindig vérzett a harapástól, így hát nem volt semmi kedve az állat fondorlatos ármányaihoz. Korábban is kapott már harapást, de sohasem rajongott érte.

Markába szorította a két rémes kis bestiát, és végigsétált velük a folyosón. Jó érzéssel töltötte el, hogy két patkányt is sikerült nyakon csípnie még éjfél előtt, mégpedig két ilyen különösen ocsmány példányt; biztosan szívesen átrágták volna magukat egy vászonzsákon, hogy hozzájussanak a belsejében rejlő magokhoz, vagy lelökték volna a tojásokat a polcra, hogy fellefetyeljék a tocsákat a padlóról.

Szerafina felmászott a házból kivezető, ősrégi kőlépcsőn, majd átsétált a holdfényben fürdő birtokon az erdő széléig. Ott pedig az avarba hajította a patkányokat.

– Mostantól inkább idekinn garázdálkodjatok! – kiáltotta utánuk. – Legközelebb nem leszek ám ilyen kegyes veletek!

A patkányok olyan lendülettel gurultak végig az erdő talaján, amilyen erővel Szerafina kíméletlenül elhajította őket, azután remegve megálltak, a gyilkos csapásra számítva. Ám amikor semmi ilyesmi nem történt, megfordultak, és döbönt szemeket meresztettek a lányra.

– Nyomás, iszkoljatok, mielőtt még meggondolom magam! – sürgette őket Szerafina.

A rágcsálók egy pillanatig sem tétováztak tovább, szélesebben eliszkoltak a bozótba.

Hajdanán a foglyul ejtett patkányok korántsem voltak ilyen szerencsések, amikor még Szerafina a papája ágya mellé fektette a testüket, hogy eldicsekedjen éjszakai munkájának gyümölcsével. De már réges-régen nem tett ilyesmit.

Kisdéd kora óta tanulmányozta az alagsorban dolgozó férfiakat és asszonyokat, így hát tudta jól, hogy mind-egyiküknek saját feladata van. Papája munkája a felvonók, teherliftek, ablakzsanárok és a kétszázötven szobás udvarház zökkenőmentes működéséhez szükséges egyéb szerkentyűk megjavítása volt. Még arról is szorgosan gondoskodott, hogy a grandiózus Lakomateremben terpeszkedő orgona tökéletesen szóljon Vanderbilték ünnepi rendezvényein. Szerafina papáján kívül szakácsok, konyhalányok, fűtők, kéményseprők, mosónők, inasok, cukrászok, szobalányok és még számtalan szolgáló sürgölődött odalenn.

Tízéves korában egyszer csak megkérdezte:

– Nekem is van feladatom, mint mindenki másnak, papa?

– Hát persze – vágta rá az apja, de a lány gyanította, hogy nem mond igazat. Csak nem akart a lelkébe tiporni.

– Na és mi az? Mi az én feladatom? – faggatta tovább Szerafina.

– Igazság szerint nagyon is fontos feladat, és bizony nincs senki más, aki nálad jobban értené a módját, Szerafina.

– Áru!d el, papa! Mi az?

– Szerintem te vagy az FPF a Biltmore-birtokon.

– Ez mit jelent? – kérdezte izgatottan.

– A Fő Patkányfogó.

Akárhogy!an szánta is szavait az apja, mélyen bevésődtek Szerafina ifjú elméjébe. Még most is tisztán emlékezett rá, két év elteltével, hogyan dagadt a melle, miként mosolygott a büszkeségtől, amint a papája kiejtette száján azokat a szavakat: Fő Patkányfogó. Csodálatos volt a csengésük. Mindenki pontosan tudta, milyen óriási gondot jelentenek a rágcsálók egy olyan helyen, mint amilyen Biltmore a temérdek kamrájával, polcával, istállójával és minden effélével.

Való igaz volt az is, hogy született tehetségről tett bizonyosságot a ravasz, ételtolvaj, piszkot hagyó, betegséget terjesztő, négy lábú élősdiék elcsípésében, amik ügyesen kikerülték a felnőttek kezdetleges csapdáit és mérgeit. Az egerek, a félénk és rémületükben tévedésre hajlamos kis teremtmények könnyedén Szerafina áldozatául estek. Ám a patkányok minden éjjel alaposan megdolgoztatták, és rajtuk fejlesztette tökélyre a képességeit. Most már tizenkét éves volt, saját feladattal: Szerafina, az FPF.

Amint figyelte az erdő sűrűjébe menekülő két patkányt, hirtelen furcsa és erőteljes érzés uralkodott el rajta. Követni akarta őket. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megnézze, mit láthatnak a patkányok a levelek és gallyak alatt, hogy felfedezze a sziklákat és árkokat, patakokat és más csodákat. Papája azonban szigorúan megtiltotta.

– Soha ne merészkedj az erdőbe! – kötötte számtalanszor a lelkére. – Sötét és természet ellen való erők rejtőznek a sűrűjében, amiket senki sem érthet. Komoly bajt hozhatnak rád.

Az erdő szélén álldogálva fürkészte a fákat, ameddig csak a szeme ellátott. Évek óta hallgatta már a rémtörténeteket azokról a szerencsétlenekről, akiknek örökre nyomuk veszett az erdő mélyén. Sohasem tértek vissza. Eltöprengett, vajon miféle veszélyek leselkednek rá a fák sűrűjében. Talán fekete mágia, démonok vagy valamiféle irtózatot vadállat? Ugyan mitől retteg annyira a papája?

Habár szívesen dacoskodott az apjával a lehető legkülönbözőbb dolgok kapcsán csupán a hecc kedvéért – nem ette meg a kukoricakását, átszundította az egész napot, éjszaka pedig vadászott, és nagy előszeretettel kémkedett Vanderbilték és a vendégeik után –, ezt a tilalmat azonban sohasem vonta kétségbe. Tudta jól, hogy amikor az apja kimondta azokat a szavakat, éppolyan komoly volt, mint régen halott mamája. Hiába a sok csipkelődés és lopakodás, néha tanácsosabb csendben maradni és szót fogadni, mert ez a legbiztosabb módja, hogy az ember megélje a holnapot.

Különös magány hasított a szívébe, amint hátat fordított az erdőnek, és visszapillantott a birtokra. A hold magasra hágott az égen az udvarház meredek, palával borított teteje fölött, halovány sugarai visszatükröződtek a Télikert kupolájának üvegtábláin. A csillagok fényesen sziporkáztak a hegyek fölött. A gyönyörűen ápolt udvar füve, fái és virágai ragyogtak az éjféli fényben. Minden részletet tisztán látott, minden varangyot, csigát és éjszakai teremtményt. Egy magányos poszáta zengte esti énekét az egyik magnóliafán, és a kolibrifiókák



izegtek-mozogtak álmukban, parányi fészük biztonságában rejtőzve a lilaakác kúszó indái között.

Szerafina büszkén felszegte állát a gondolatra, hogy a papája is segített felépíteni mindezt. Együtt dolgozott több száz kőművessel, asztalossal és más kézműves-sel, akik mind azért jöttek Asheville-be évekkal ezelőtt, hogy felépítsék a Biltmore-udvarházat. Szerafina apja a birtokon maradt, hogy karbantartsa a gépezeteket. Míg azonban az összes többi alagsori dolgozó minden este hazatért a családjához, ők ketten elrejtőztek a gőzölgő csövek és a fémszerszámok között, akárcsak két potyutas egy óriási hajó gépházában. Igazság szerint nem volt hová menniük, nem voltak rokonaik, akikhez hazamehettek volna. Valahányszor Szerafina az édesanyjáról kérdezősködött, apja nem volt hajlandó beszélni róla. Így csak ők voltak egymásnak, és amióta az eszét tudta, az alagsor jelentette számukra az otthont.

– Miért nem lakunk a személyzeti szárnyban vagy a városban a többi szolgálóval, papa? – tudakolta többször is.

– Azzal te ne törődj! – morogta válaszul az apja.

Az évek során Szerafina papája egészen jól megtanította a lányát írni és olvasni, és sok érdekes történetet mesélt neki a világról, de sohasem lelkesedett azért, hogy olyan dolgokról beszéljen, amikről Szerafina igazán hallani szeretett volna, vagyis hogy mit rejteget a szíve mélyén, mi történt az anyukájával, miért nincsenek testvérei, és vajon miért nincsenek barátaik, akik néhanapján meglátogatnák őket. Szerafina időnként szeretett volna az apja lelkébe hatolni, erősen megráznia, hogy mi történne, de a papája többnyire egész éjszaka csak aludt, és egész nap csak dolgozott, este pedig vacsorát főzött, történeteket mesélt, és tulajdonképpen

nagyon is jó életük volt így kettesben. Szerafina nem rázta meg az apját, mert tudta, hogy nem akarná, ezért békén hagyta.

Éjjelente, amikor a házban mindenki más aludni tért, Szerafina fellopózott az emeletre, és könyveket csent, hogy a holdfényben olvasgasson. Egyszer ugyanis meghallotta, ahogyan a komornyik eldicsekszik az egyik hozzájuk látogató írónak, hogy Vanderbilt úr huszonkétezer kötetet gyűjtött össze, aminek csupán a fele fér el a Könyvtárban. A többi könyvet asztalokon és polcokon tárolták szerte a házban, és Szerafina számára ezek szüretelni való gyümölcsök voltak, túlságosan is kívánatosak, hogy ellen tudjon állni a kísértésnek. Senki sem vette észre, amikor egy könyvnek hirtelen lába kélt, majd pár nappal később visszakerült a helyére.

Szerafina olvasott az államok egymás közti, rongyos lobogók alatt vívott csatáiról, és olvasott a gőzokádó vaszörnyekről is, amik egyik helyről a másikra cipelik az embereket. Szeretett volna beosonni a temetőbe Tommal és Huckkal, hajótörést szenvedni a Robinson családdal. Némely éjjelen ellenállhatatlanul sóvárgott, hogy a négy testvér közé tartozhasson szerető édesanyjuk védőszárnyai alatt a *Kisasszonyok* című regény lapjain. Máskor elképzelte, ahogyan találkozik az Álmosvölgy kísértetével, vagy együtt koppant, koppant és koppant Poe fekete hollójával. Szeretett mesélni apjának a könyvekről, amiket így elolvasott, sőt, gyakran saját történeteket is szőtt képzeletbeli barátokkal, különös családokkal és éjféli kísértetekkel benépesítve, de a papáját sohasem érdekelték különösebben a furcsa és hátborzongató mesék. Túlságosan is földhözragadt és megfontolt férfiú volt, aki nem szívesen hitt másban, mint téglákban, csavarokban és más, kézzelfogható dolgokban.

Szerafina egyre gyakrabban törte a fejét, vajon milyen lenne, ha valamiképpen szert tenne egy titkos barátra, akiről az apjának nincs tudomása, és akivel időnként beszélgethetne, de sajnos nem sok korabeli gyerekkel találkozott az alagsor folyosóin az éjszaka közepén.

Az alsóbbrendű konyhai kukták és kazánkezelők némelyike, akik odalenn dolgoztak az alagsorban, és minden éjszaka hazajártak, felfigyeltek a lány surranó alakjára, és homályosan sejtették, hogy ki lehet, de a felsőbb szinteken szolgáló szobalányok és inasok nem tudtak a létezéséről. A ház ura és úrnője pedig természetesen végképp nem.

– Vanderbilték jófajta emberek, Szerafina – intette a papája. – De nem a *mi* fajtánkból. Inkább maradj észrevétlen, amikor felbukkannak. Ne hagyd, hogy bárki alaposan szemügyre vegyen! És soha ne kösd mások orrára, hogy hívnak, és ki vagy. Hallod?

Szerafina *igenis* hallotta. Nagyon is jól hallotta. Még azt is tisztán hallotta, amikor egy egér hirtelen meggondolja magát. Mégsem értette igazán, miért kell a papájával így élniük. Fogalma sem volt, miért rejtegeti apja a világ előtt, miért szégyelli, egy dolgot mégis biztosan tudott: hogy teljes szívéből szereti a papáját, és a viláért sem akart bajt hozni rá.

Így hát idővel mesterévé vált az észrevétlen lopakodásnak, immár nem csupán azért, hogy a patkányokat nyakon csípje, hanem hogy elkerülje az embereket. Amikor különösen bátornak vagy magányosnak érezte magát, felsurrant az emeletre a csillogó, finom népség jövés-menésébe. Settenkedett, sompolygott és rejtőzködött. Korához képest egészen kicsiny termetűnek számított, és könnyed lábakon járt. Az árnyak pedig jó barátai voltak. Megleste az előkelő öltözékű vendégeket,

amint megérkeztek pompás lovas hintóikon. Sohasem látták meg Szerafinát az ágy alatt vagy az ajtó mögött bujkálva. Senki sem vette észre a szekrény mélyén, amikor beakasztották a kabátokat. Amikor a hölgyek és urak a parkban sétálgattak, Szerafina is melléjük szegődött, mégpedig a tudomásuk nélkül, és minden szavukat kihallgatta. Szerette megcsodálni a lányokat kék és sárga ruháikban, lobogó szalaggal a hajukban, és velük együtt szaladgált, miközben a kertben fogócskázta. Amikor pedig bújócskára került a sor, sohasem vették észre, hogy eggyel több gyerek játszik velük. Néha még a Vanderbilt házaspárt is volt alkalma látni, amint kart karba öltve sétálgatnak, vagy megleste, ahogy a tizenkét éves unokaöccsük lóháton nyargalászik a parkban, kecses, fekete kutyájával az oldalán.

Szerafina mindnyájukat megfigyelte, őt azonban soha senki sem vette észre – még a kutya sem. Mostanában többször eltöprengett, vajon mi történne, ha egyszer mégis meglátnák. Mi lenne, ha a fiú megpillantaná? Vagy ha megkergetné a kutyája? Vajon időben fel tudna kapaszkodni egy fára? Képzletben néha eljátszotta, mégis mit mondana, ha szemtől szemben találkozna Vanderbilt asszonnyal. *Jó napot, asszonyom. Én szoktam összefogdosni az alagsori patkányait. Szeretné, ha megölném őket, vagy csak penderítsem ki a kis bestiákat?* Időnként elálmodozott róla, milyen érzés lehet csinos ruhát viselni, szalagot kötni a hajába, és csillogó cipőben tipegni. Néha pedig, de csak néha, kétségbeesetten vágyott rá, hogy ne csak titokban hallgathassa a körülötte nyüzsgő embereket, hanem beszélhessen is velük. Ne csak lássa őket, hanem *látható* is legyen számukra.

Mialatt a holdfényben sétált a nyílt gyepen keresztül, vissza a főépülethez, azon törte a fejét, vajon mi

történne, ha az egyik vendég vagy éppen az emeleti szobájában lakó ifjú uraság fel találna ébredni, kitekintene az ablakon, és egy titokzatos lányt pillantana meg egyedül andalogni az éjszakában.

A papája sohasem említette, Szerafina mégis tudta, hogy nem egészen szokványos a külseje. Vézna természetű volt, csupa ín, csont és izom.

Nem akadt egyetlen ruhája sem, így az apja egyik régi ingét hordta, amit a műhelyből elcsent kis darab spárgával fogott össze karcsú dereka körül. A papája nem vett neki ruhát, mert nem akarta, hogy az emberek puhatólózni kezdjenek a városban, és beleüssék kíváncsi orrukat a dolgukba; sohasem állhatta a kíváncsiskodókat.

Szerafina hosszú haja nem egyszínű volt, mint a normális embereké, hanem az arany és a világosbarna különféle árnyalataiban játszott. Arcát sajátosan éles vonások jellemezték. Hatalmas, komoly szeme borostyánszínben tündökölt. Éjszaka is éppolyan tisztán látott, mint fényes nappal. Még nesztelen vadászképességei sem számítottak egészen normálisnak. Akivel csak találkozott, különösen a papája, rengeteg zajt csapott járás közben, akárcsak a nagy, belga ígáslovak, amik a nehéz földműves eszközöket húzták Vanderbilt úr szántóföldjein.

Így Szerafina egyre csak törte a fejét, kíváncsian firkészve az óriási udvarház ablakait. Vajon miről álmodnak az emberek a szép hálósobákban egyszínű hajukkal, hosszú, hegyes orrukkal, jól megtermett tagjaikkal, pihe-puha ágyban fekvé az éjszaka csodálatos sötétjében? Miféle vágyakat dédelgetnek? Mitől fakadnak nevetésre vagy könnyekre? Mit éreznek szívük legmélyén? Vajon megeszik a gyerekeik a kukoricakását is a vacsoránál, vagy csak a csirkét?



Amint lefelé lépkedett a lépcsőn az alagsorba, váratlanul halk nesz ütötte meg a fülét az egyik távoli folyosó felől. Szerafina megtorpant, fülét hegyezve hallgatózott, de nem tudta azonosítani a hangot. Nem egy patkány motoszkált. Abban biztos volt. Valami jóval nagyobb. Vajon micsoda?

Érdeklődve a hang irányába lopakodott.

Elsurrant a papája műhelye, a konyha és a többi helyiség mellett, amiket úgy ismert, akár a tenyerét, azután egyre beljebb merészkedett a folyosók útvesztőjébe, ahol már kevésbé gyakran vadászott. Ajtók csukódását hallotta, majd lépéseket és fojtott hangokat. Szíve heves kalapálásba kezdett. Valaki járkált az alagsor folyosóin. Az ő alagsorában!

Szerafina közelebb óvakodott.

Nem a szolgáló volt, aki minden éjszaka összegyűjtötte a szemetet, és nem is az egyik inas jött le egy kis késő éjjeli harapnivalóért egy vendégnek; nagyon jól ismerte a lépéseiket. A komornyik tizenegy esztendőss segédje időnként meg szokott állni a folyosón, hogy a szájába tömjön pár szelet süteményt az ezüstitálcáról, aminek felhozatalára leszalasztották. Szerafina rendszerint a sarkon állva, alig néhány lépésnyire figyelte a sötétség rejtekében, és közben úgy tett, mintha barátok volnának, és csak beszélgetnének, élvezve egymás társaságát. Azután a fiú gyorsan letörölte szájáról a porcukrot, és már sietett is tovább, felfelé a lépcsőn, hogy behozza az elvesztegetett időt. Ez a titokzatos alak azonban nem ő volt.

Akárki járt is az alagsorban, lépteinek koppanásából ítélve kemény talpú cipőt hordott – *drága* cipőt. Egy valódi úriembernek azonban semmi keresnivalója nem volt ezen a helyen. Ugyan miért bolyong a sötét folyosókon az éjszaka közepén?

Szerafina oldalát egyre jobban furdalta a kíváncsiság, amint az idegen nyomába eredt, nagyon vigyázva, nehogy véletlenül észrevegye. Valahányszor elég közel merészkedett, hogy szemügyre tudja venni a rejtélyes férfit, nem látott belőle mást, mint egy magas, fekete alak árnyékát, aki egy gyér fényű lámpást tartott a kezében. Egy másik árny is volt mellette, valaki vagy valami, Szerafina azonban nem mert még közelebb lopakodni, hogy jobban megfigyelje.

A hatalmas alagsorban rengeteg különböző helyiség, folyosó és szint kapott helyet a ház alatti lejtős földbe építve. Némelyik részén, a konyhahelyiségekben és a mosókonyhában simára meszelt falak és ablakok voltak. Az egyszerű szobák tökéletesen megfelelték a szolgák mindennapi munkájához, tiszták és szárazak voltak. A föld alatti építmény távolabbi részei mélyen benyúltak a ház gigantikus alapzatának nyirkos bugyraiba. Ott a sötét és megkeményedett habarcs kitüremkedett a mennyezetet és a falakat alkotó durva kövek közül. Szerafina ritkán barangolt arrafelé, mert hideg, koszos és nyirkos hely volt.

A lépések hirtelen irányt váltottak. Egyenesen Szerafina felé fordultak. Öt sivalkodó patkány rohant végig a folyosón, kétségbeesetten menekülve a koppanó léptek elől; Szerafina még sohasem látott rágcsálókat így megrémülni. Pókok másztak elő a kőfalak repedéseiből. Csótányok és százlábúak törtek fel a döngölt földpadlóból. Szerafinát mélyen megdöbbsentette a látvány, és lélegzet után kapkodva a falhoz simult. Megdermedt a félelemtől, akárcsak egy reszkető nyulacska az elhaladó sólyom árnyékában.

Amint a férfi feléje lépkedett, Szerafina egyszerre meghallott egy másik hangot is. Egy kisebb termetű ember

küszködő csoszogását – papucsos lábak, talán egy gyerek –, de valami nem volt rendjén. A gyerek lába hangosan súrolta a köveket, néha mintha csúszott volna... a gyerek nyomorék... nem... a gyereket *vonaszták*.

– Ne, uram! Kérem, ne! – nyöszörgött a lány rémülettől reszkető hangon. – Nem volna szabad idelelni jár-kálnunk. – A lány úgy beszélt, mint egy tehetős család sarja, aki előkelő iskolákban tanult.

– Ne aggódj! Most rögtön be is megyünk ide... – nyugtatgatta a férfi, és megállt egy ajtónál, ami éppen egy-saroknyira volt Szerafinától. Most már az idegen lélegzetét, mozdulatait és a ruhája suhogását is tisztán hallotta. Hullámokban öntötte el testét a forróság. Ösz-tönösen el akart menekülni, de mintha földbe gyökerezett volna a lába.

– Nincs mitől félned, gyermekeim – mondta a férfi foglyának. – Nem foglak bántani...

Szerafina háta borsódzni kezdett a hangjától, ahogyan kiejtette a szavakat a száján. *Ne menj vele!* – gondolta magában. – *Ne menj vele!*

Hangjából ítélve a lány nem sokkal lehetett fiatalabb nála, és Szerafina szeretett volna segíteni neki, de nem talált magában elég bátorságot. Szorosan a falhoz simult, biztosra vette, hogy az idegen meg fogja látni vagy hallani. Remegett a lába, úgy érezte, mindjárt összerogy alatta. Nem láthatta, mi történt következőleg, hirtelen azonban vérfagyasztó sikoly tört elő a lány szájából. Szerafina az éles hangtól riadtan összerezzent, és vissza kellett fojtania saját rémült kiáltását. Azután heves küzdelem zaja ütötte meg a fülét, amint a lány kiszakította magát a férfi markából, és szélesebben elmenekült a folyosón. *Fuss, te lány! Fuss!* – biztatta Szerafina gondolatban.

A férfi a lány nyomába eredt, lépései fokozatosan elhalkultak a távolban. Szerafina hallotta, hogy nem fut igazán, csak szaporán, rendíthetetlen nyugalommal szedi a lábát, mint aki tisztában van vele, hogy áldozata úgyszem menekülhet előle. Szerafina papája azt mesélte, hogy így cserkészik be és ölik meg a szarvast a vörös farkasok a hegyekben – inkább makacs kitartással, mintsem viharos sebességgel.

Szerafina nem tudta, mitévő legyen. Bújjon meg egy sötét sarokban, és reménykedjen, hátha nem talál rá az idegen? Meneküljön a pánikba esett patkányokkal és pókokkal együtt, amíg még van esélye? Vissza akart rohanni az apjához; de hát mi lesz a gyerekekkel? A lány szörnyen tehetetlen volt, lassú, gyenge és rémült, leginkább pedig egy támogató barátira lett volna szüksége, hogy segítségére legyen a harcban. Szerafina szeretett volna ez a barát lenni, segíteni akart a kislánynak, mégsem bírta rávenni magát, hogy elinduljon.

Azután újra meghallotta a sikolyt. *Az a mocskos, rohadt patkány meg fogja ölni* – gondolta Szerafina. – *Meg fogja ölni.*

Hirtelen támadt dühvel és bátorsággal a sikoltás irányába iramodott. Lába kirobbanó sebességgel rugaszkodott neki. Elméje kitisztult a rémület és lelkesedés tüzeiben. Egymás után vette a kanyarokat. Amikor azonban a mohás lépcsősorhoz érkezett, ami a pince legmélyebb gyomrába vezetett lefelé, egyszerre megtorpant, lélegzet után kapkodott, és megrázta a fejét. Hideg, nedves, nyálkás, borzalmas hely rejtőzött odalenn, amit mindig is igyekezett messzire elkerülni, főleg télvíz idején. Az a szóbeszéd járta ugyanis, hogy télen a pince mélyén szokták tárolni a holttesteket, amikor túlságosan fagyos a

föld, hogy sírt ássanak. Ugyan miért rohant le az a lány éppen *oda*?

Szerafina tétován elindult lefelé a nedves, ragacos lépcsőn, minden nyálkás lépés után undorodva felemelte és megrázta a lábát. A lépcső aljához érve nekivágott egy hosszú, lejtős folyosónak, ahol barna iszap csöpögött a mennyezetről. Az egész nyirkos, iszonytató helytől kirázta a hideg, de elszántan folytatta útját. *Segítened kell neki!* – győzködte magát újra. – *Nem fordulhatsz vissza.* Kanyargó folyosók valóságos labirintusán haladt végig. Jobbra fordult, majd balra, ismét balra, azután jobbra, mígnem teljesen elveszítette a fonalat, milyen messzire jutott. Végül küzdelem és kiabálás hangjaira lett figyelmes nem messze tőle, a következő sarkon túl. Már nagyon közel járt.

Egy pillanatig rémülten habozott, szíve olyan hevesen kalapált, hogy Szerafina már attól félt, mindjárt kiugrik a helyéről. Egész testében remegett. Egy tapodtat sem akart továbbmenni, de hát a barátoknak segíteniük kell egymásnak a bajban. Nem sokat tudott az életről, abban viszont egészen bizonyos volt, hogy nem fog gyáva nyuszi módjára eliszkolni, amikor valakinek éppen szüksége van rá. Igyekezett erőt venni reszkető tagjain, mély lélegzetet vett, és kényszerítette magát, hogy megkerülje a sarkot.

Egy törött lámpás hevert felborulva a kőpadlón, üvege szilánkokra hasadt, de a lángja továbbra is égett. Kihunyó fényének sugarában egy sárga ruhás lány küzdött az életéért. Egy fekete köpenyes, magas férfi szorította véres markába a lány csuklóját. A lány megpróbált kiszabadulni.

– Ne! Engedjen el! – sikoltotta.



– Csendesen! – csitította a férfi sötét, túlvilági hangon.  
– Nem foglak bántani, gyermekem... – ismételte immár másodjára.

A lány haja szőke volt, arca egészen sápadt. Kitartóan küzdött, hogy megmeneküljön, de a fekete köpenyes férfi közelebb húzta magához. A karjába zárta foglyát. A lány ijedten kapálózott, és apró öklével arcon csapta a férfit.

– Csak maradj nyugton, és mindjárt vége az egésznek – nyugtatgatta a fekete köpenyes, még közelebb húzva magához.

Szerafina hirtelen rádöbbsent, hogy borzalmas hibát követett el. Ezzel az üggyel nem képes egyedül megbirkózni. Tudta jól, hogy segítenie kellene a bajba jutott lánynak, de olyan erős félelem uralkodott el rajta, hogy földbe gyökerezett a lába. Lélegezni is alig bírt, hát még küzdeni!

*Segíts neki!* – kiáltotta Szerafina fejében egy hang. – *Segíts neki! Támadd meg azt a patkányt! Támadd meg!*

Végül sikerült összeszednie a bátorságát, és támadásba lendült. Ám abban a pillanatban a férfi fekete szaténköpenye fellibbsent, mintha megszállta volna egy füstszerrű szellem. A lány sikoltott. A köpeny redői éhes csápokként tekeredtek köré. Mintha önálló életre kelt volna, úgy tekeredett és csavarodott, felkavaró, csörgő hang kíséretében, ami több száz csörgőkígyó sziszegő fenyegetésére emlékeztetett. Szerafina megpillantotta a kislány rémült arcát, amint egyenesen rá nézett a mindent elnyelő köpeny redőinek forgatagából. A lány könnyörgő, kék szeme elkerekedett a félelemtől. *Segítség! Segítség!* Azután a köpeny összezárult körülötte, elhalt a sikoly, és a kislány köddé vált. Nem maradt utána más, csupán a köpeny feketesége.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szerafina döbbenetesen levegő után kapott. Az egyik pillanatban a kislány a szabadulásért küzdött, a másikban pedig nyomtalanul eltűnt. Elnyelte a köpeny. Szerafinát letaglózta a bánat és a rémület, csak állt ott egy helyben, értetlen döbbenettel.

Több másodpercig úgy tűnt, mintha a férfi alakja erősen megremegne, hátborzongató aura ölelte körül sötét, csillámló köddel. Rothadó belek iszonyatos bűze csapta meg Szerafina orrát, amitől iszonyodva hátrakapta a fejét. Fintorogva összepréselte a száját, úgy igyekezett visszafafojtani a lélegzetét.

Szerafina bizonyára önkéntelenül is kiadhatott valamiféle öklendező hangot, mert a fekete köpenyes férfi hirtelen megfordult, és egyenesen ránézett: most látta meg először. Mintha egy óriási karom ragadta volna meg Szerafina mellkasát. A köpeny kapucnija eltakarta ugyan a férfi arcát, de még így is jól láthatta, hogy a szemében természetellenes fény ragyog.

Szerafina mozdulatlanul dermedt halálos rémületében.

A férfi rekedtes hangon, suttogva megszólalt:

– Nem foglak bántani, gyermekem...